

PĒTERA KALPOŠANA

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Apd 9:32–43, Apd 10:9–16, Ef 2:11–19, Apd 11:1–26, Apd 12:1–18.

ATMIŅAS PANTS:

“Tad Pēteris tos uzrunāja: ‘Patiesi, es saprotu, ka Dievs cilvēku neskata pēc ārienes, bet ikvienā tautā viņš pieņem katru, kas viņa bīstas un ir taisns savos darbos’” (Apd 10:34, 35).

Līdz ar Pāvila došanos uz Tarsu Pēteris atkal kļūst par galveno tēlu Lūkas stāstījumā par kristīgās draudzes agrīnajām dienām. Pēteris ir attēlots sava veida ceļojošā kalpošanā pa visu Jūdeju un apkārtējiem reģioniem. Apustuļu darbi šeit stāsta divus īsus brīnumstāstus – par Aineja dziedināšanu un Tabitas augšāmcelšanu, kuriem pēc tam seko stāsts par Kornēliju 10. nodaļā.

Pagānu atgriešanās bija vispretrunīgākais notikums apustuliskajā draudzē. Lai gan diskusijas, kas sekoja Kornēlija kristībām, nespēja atrisināt visas grūtības, Gara izliešanās, atgādinot par to, kas bija noticis Vasarsvētkos, palīdzēja pārliecināt Pēteri un brāļus Jeruzālemē, ka evaņģēlija svētības nav domātas tikai jūdiem. Pa to laiku draudze Antiohijā arī jau bija sākusi virzīties uz pagānu pusi.

Šis nedēļas pētījums ietver arī jaunu, īslaicīgu vajāšanu rašanos – šoreiz ķēniņa Hēroda vadībā – un to ietekmi uz apustuļiem, kas Pāvila īstenotajās vajāšanās tika pasargāti.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 11. augustā.

Lidā un Jafā

Pēteris apmeklēja kristīgās kopienas Jūdejas piekrastes reģionā. Iespējams, ka viņa nolūks bija sniegt tiem doktrināras pamācības (Apd 2:42), bet Dievs viņu spēcīgi izmantoja, lai paveiktu brīnumus tādā veidā, kā tos bija veicis pats Jēzus.

Izlasi Apd 9:32–35. Kādas līdzības tu redzi Jēzus brīnumā Lk 5:17–26 un Aineja dziedināšanā?

Neskatoties uz ziņojuma īsumu, brīnums atgādina mums labi zināmo stāstu par Kapernaumas paralizēto vīru, ko Jēzus dziedināja (Lk 5:17–26). Pat detaļas par gultu ir līdzīgas. Vēl svarīgāka tomēr bija Aineja dziedināšanas ietekme ne tikai Lidā, bet arī Šaronas piekrastes līdzenumā. Pārliciecinājušies paši par brīnuma realitāti, daudzi pievērsās Kungam.

Izlasi Apd 9:36–43. Pārlasiet stāstu par Tabitas augšāmcelsanos. Kas viņā bija īpašs? _____

Tabita – aramiešu apzīmējums “antilopei”, grieķu valodā “dorkas” – bija ticīgā, kas bija ļoti iemīļota tuvākajā apkārtnē viņas labdarības dēļ. Viņas augšāmcelsšanās stāsts arī ir līdzīgs brīnumam, ko Jēzus veica, uzmodinot Jaira meitu (Lk 8:41, 42, 49–56), ko bija redzējis Pēteris. Sekojot Jēzus paraugam, viņš lūdza visus atstāt telpu (sk. Mk 5:40). Tad viņš zemojās un lūdza, pēc tam uzrunājot mirušo sievieti: “Tabita, celies augšā!” (Apd 9:40).

Apustuļi veica daudzus brīnumus, tomēr tie bija Dieva darbi, paveikti ar apustuļu rokām (Apd 5:12). Līdzībai ar paša Jēzus brīnumiem varbūt vajadzēja atgādināt draudzei, ieskaitot mūs šodien, ka svarīgākais nav tas, kurš ir instruments, bet gan tas, cik lielā mērā cilvēks ir nodevies Dievam (sk. Jņ 14:12). Ja mēs pilnībā atļaujam Dievam izmantot mūs evaņģēlija labā, notiek lielas lietas. Pēteris ne tikai augšāmcēla Tabitu, bet brīnums Jafā arī vadīja daudzus pie atgriešanās (Apd 9:42).

Daži cilvēki domā: ja viņi varētu redzēt reālu brīnumu, tādu, kāds bija šeit noticis, tad gan viņi ticētu. Lai arī brīnumi reizēm palīdz vadīt dažus cilvēkus pie ticības, Bībele ir pilna ar stāstiem par tiem, kas redzēja brīnumus un tik un tā neticēja. Uz ko tad vajadzētu balstīties mūsu ticībai? _____

Kornēlija namā

Jafā Pēteris palika pie kāda Sīmaņa, kas pēc profesijas bija ādminis (Apd 9:43). Tikmēr Cēzarejā, kas bija aptuveni 40 kilometrus no Jafas, dzīvoja romiešu centurions, vārdā Kornēlijs. Viņš pats un viņa saime bija nodevušies Dieva pielūdzēji, lai gan viņi vēl nebija formāli pievērsušies jūdaismam, kas nozīmēja, ka Kornēlijs vēl joprojām bija neapgraizīts pagāns. Dieva dotā atklāsmē viņš tika pamācīts sūtīt vēstnešus uz Jafu un aicināt Pēteri viņu apciemot (Apd 10:1–8).

Izlasi Apd 10:9–16, 28, 34, 35. Ko Pēteris piedzīvoja un kā viņš to izskaidroja? _____

Ir svarīgi saprast, ka Pētera atklāsmē nebija par ēdienu, bet par cilvēkiem. Jā, tas notika ap pusdienlaiku, Pēteris bija izsalcis un kāda balss viņam lika nokaut un ēst. Tomēr Dievs izmantoja atklāsmi, nevis lai likvidētu atšķirību starp šķīstiem un nešķīstiem dzīvniekiem, bet lai mācītu Pēterim par evaņģēlija iekļaujošo raksturu.

Atklāsmē tiešā veidā bija domāta, lai lauztu Pētera pretestību pret pagāniem. Pētera uzskats bija: ja viņš ieies Kornēlija namā un draudzēsies ar viņu, viņš apgānīs sevi un kļūs nederīgs kalpošanai templī vai nākšanai Dieva priekšā. Pirmā gadsimta jūdi no Jūdejas un apkārt esošie apgabali nebiedrojās ar neapgraizītiem pagāniem.

Problēma bija ar tā laika teoloģiju, kas izslēdza pagānus no Israēla sadraudzības, pat ja šis uzskats bija sabojājis Israēla kā tautas eksistences jēgu – aizsniegt pasauli ar patiesā Dieva atziņu.

Tā kā apgraizīšana bija Ābrahāma derības pazīme, neapgraizītie pagāni tika nošķirti un pret viņiem izturējās ar nicinājumu. Viņiem nevarēja būt daļa derības svētībās, ja vien viņi nepieņēma apgraizīšanu un nekļuva par jūdiem. Taču šāds uzskats bija nesavienojams ar Jēzus nāves universālo darbības lauku, ko pirmkristieši sāka vēlāk saprast.

Izlasi Tit 2:11, Gal 3:26–28 un Ef 2:11–19. Ko šie panti mums māca par evaņģēlija vēsts universālumu? Ko tiem vajadzētu mums stāstīt par to, cik kristietim ir nepareizi lolot aizspriedumus pret jebkādu cilvēku grupu, balstoties uz etnisko izcelsmi? _____

Gara dāvana

Apd 10:44–48 atklāj kritisku brīdi agrinās draudzes vēsturē. Tā bija pirmā reize, kad kāds no apustuļiem sludināja evaņģēliju neapgraizītiem pagāniem. Atšķirībā no hellēņu ticīgajiem apustuļi un citi jūdu ticīgie nebija gatavi pieņemt draudzē pagānus. Tā kā Jēzus bija Israēla Mesija, viņi domāja, ka evaņģēlijam jātiek līdzdalītam tikai jūdiem, kas dzīvoja tuvumā un tālumā. Pagāniem vispirms bija jāpievēršas jūdaismam, lai viņi varētu tikt pieņemti ticīgo kopienā. Citiem vārdiem, pirms pagāni varēja kļūt kristieši, viņiem vispirms bija jākļūst par jūdiem. Tā bija domāšana, kas agrīno jūdu ticīgo vidū bija jāizmaina.

Dāvana runāt mēlēs, kas tika dota Kornēlijam un viņa namam, bija skaidra pazīme, ka šāds uzskats bija kļūdainis, ka Dievam nav izredzēto un ka glābšanas ziņā gan jūdi, gan pagāni Viņa priekšā ir vienādi.

Izlasi Apd 11:1–18. Kā draudzes Jeruzālemē reaģēja uz Pētera piedzīvojumu Cēzarejā? _____

Jau sen izveidojies jūdu aizspriedums attiecībā uz pagāniem bija iemesls tam, ka ticīgie Jeruzālemē kritizēja Pēteri par to, ka viņš bija ēdis kopā ar neapgraizītajiem. Šķita, ka viņi vairāk bija nobažījušies par jūdu ceremoniālajiem principiem, nekā par Kornēlija un viņa ģimenes glābšanu. Viņi varbūt baidījās, ka, ja draudze iesāktu tā rīkoties, tā būtu Israēla ticības aizliegšanas pazīme. Viņi zaudētu Dieva labvēlību un kļūtu pakļauti tādām pašām apsūdzībām no citiem jūdiem, kas noveda pie Stefana nāves.

“Kristus draudzei bija pienācis laiks iesākt pilnīgi jaunu darba posmu. Durvis, kuras daudzi atgriezītie jūdi pagānu priekšā uzskatīja par aizvērtām, tagad bija jāatver, un pagāni, kas pieņēma evaņģēliju, jāatzīst kā vienlīdzīgi ar jūdu mācekļiem bez apgraizīšanas ceremonijas ievērošanas.” (Elena Vaita “Apustuļu darbi” 136. lpp.)

Tāpat kā Vasarsvētkos arī šeit viņi runāja valodās, ko iepriekš nezināja, nevis ekstātiskās vai Debesu valodās. Tikai to nolūks bija citāds: kamēr apustuļiem valodu dāvana bija ar pasaules misijas mērķi, Kornēlijam tā izpaudās kā apstiprinājums, ka Dieva žēlastība darbojas arī starp pagāniem.

Draudze Antiohijā

Kornēlija atgriešanās motivēts Lūka isi pārtrauc ziņojumu par Pētera kalpošanu, lai parādītu evaņģēlija izplatīšanās progresu starp pagāniem.

Izlasi Apd 11:19–26. Kas notika, kad daži Jeruzālemes bēgļi ieradās Antiohijā? _____

Šī daļa Apd 11. nodaļā atgriežas pie Pāvila vajāšanām 8. nodaļā. Iepriekšējie notikumi attīstījās Jūdejā un citās vietās, bet tie hellēņu ticīgie, kas bija spiesti atstāt Jeruzālemi, izplatīja evaņģēliju aiz Jūdejas robežām.

Lūka pievērš īpašu uzmanību lielajai Antiohijas pilsētai Sirijā, kur bēgļi sāka sludināt citiem jūdiem un hellēņiem un daudzi no viņiem pieņēma ticību. Jēzus uzdevums Apd 1:8 tad tika īstenots ar šo kristīgo hellēņu jūdu pūlēm. Viņi bija tie, kas kļuva par patiesajiem pagānu misijas pamatlicējiem.

Pateicoties draudzes veiksmei Antiohijā, apustuļi nolēma sūtīt Barnabu izvērtēt situāciju. Pamanījās lielās iespējas evaņģēlija izplatīšanai, Barnaba sūtīja pēc Pāvila uz Tarsu, jūtot, ka viņš varētu būt nozīmīgs palīgs.

Barnabam bija taisnība. Gada laikā, kamēr viņi abi strādāja kopā, evaņģēliju varēja dzirdēt lieli pūļi, pārsvarā pagāni. Entuziasms, ar kādu viņi runāja par Jēzu Kristu, padarīja turienes ticīgos par pirmajiem, ko nosauca par “kristiešiem” (Apd 11:26). Tas, ka viņi tika saukti par kristiešiem, norāda, ka jēdzienu lietoja attiecībā uz tiem, kas bija ārpus draudzes, iespējams, izsmejošā veidā, bet paši ticīgie deva priekšroku sevi saukt par “brāļiem” (Apd 1:16), “mācekļiem” (Apd 6:1) vai pat “svētajiem” (Apd 9:13). Laikā, kad tika rakstīta Apustuļu darbu grāmata, apzīmējums “kristieši” jau bija kļuvis par vispārēju apzīmējumu (Apd 26:28), un šķiet, ka Lūka to ir atzinis par labu. “Kristietis” nozīmē Kristus sekotājs vai piekritējs.

Ko tev nozīmē saukties par “kristieti”? Vai tava dzīve ir patiesi kristīga? Tas ir, cik atšķirīga ir tava dzīve no nekristiešu dzīves jautājumos, kas patiešām ir svarīgi? _____

Hēroda vajāšanas

Atgriezušies atpakaļ Jūdejā, mēs uzzinām, ka ķēniņš Hērods ir piespriedis nāvessodu Jēkabam, Jāņa brālim un Cebedeja dēlam (Mk 1:19). To pašu viņš gribēja darīt ar Pēteri.

Izlasi Apd 12:1–4. Ko tas mums māca par to, kādas grūtības piedzīvoja agrīnā draudze? _____

Šeit pieminētais ķēniņš Hērods ir Agripa I, Hēroda Lielā mazdēls (Mt 2:1). Viņš valdīja Jūdejā no 40. līdz 44. gadam. Izrādot savu dievbijību, viņš bija iemantojis popularitāti jūdu pavalstnieku vidū, īpaši starp farizejiem. Viņa mēģinājumi iemantot jūdu labvēlību, uzbrūkot dažiem apustuļiem, labi saskan ar to, ko mēs par viņu zinām no citiem avotiem.

Tā kā Jēkaba nogalināšana efektīvi piepildīja Agripas nodomu, viņš plānoja tāpat izrīkoties ar Pēteri. Pēteris tika arestēts un nodots četrām četru kareivju brigādēm, kurām viņš bija jāsargā (viena brigāde uz katru no četrām nakts sardzēm). Ar Pēteri tajā laikā bija četri kareivji: pie diviem viņš bija pieķēdēts – katrs atradās savā pusē, un divi sargāja ieeju. Šāda galēja piesardzība noteikti bija nodrošināta, lai izvairītos no tā, kas jau iepriekš bija noticis ar Pēteri (un Jāni) kādu laiku iepriekš (Apd 5:17–20).

Izlasi Apd 12:5–18. Kas notika pēc tam, kad brāļi bija lūguši Dievu? _____

Enģelis atkal brīnumainā kārtā bija atbrīvojis Pēteri pēdējā naktī, pirms Agripa bija plānojis Pēteri tiesāt un izpildīt viņam nāvessodu.

Pēc tam mēs lasām stāstu par Agripas nāvi Cēzarejā (Apd 12:20–23). Ir mēģināts noteikt viņa nāves cēloni (vēderplēves iekaisums, čūla, pat inde), tomēr Lūka skaidri pasaka, ka ķēniņš nomira dievišķa sprieduma rezultātā.

Jēkabs ir nogalināts, Pēteris – atbrīvots, bet Hērods piedzīvo dievišķu tiesu. Dažos gadījumos mēs redzam, ka notiek pēc taisnības, citos tas tā nešķiet. Ko šis gadījums mums māca par to, ka mums vienkārši nav visas atbildes uz visiem mūsu jautājumiem? Un kāpēc mums ir jādzīvo ticībā, atzīstot, ka mēs kaut ko arī nesaprotam? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Apustuļu darbu 10. nodaļā ir aprakstīts vēl viens Debesu eņģeļu kalpošanas gadījums, kas noslēdzās ar Kornēlija un viņa nama atgriešanos. Lai šīs nodaļas (8–10) tiek lasītas un iegūst īpašu uzmanību. Tajās mēs redzam, ka Debesis ir daudz tuvāk kristiešiem, kas iesaistās dvēseļu glābšanas darbā, nekā daudzi domā. Mums vajadzētu caur tiem mācīties arī Dieva mācību attiecībā uz katru cilvēku, ka katram vajadzētu izturēties pret saviem līdzcilvēkiem kā pret Kunga instrumentiem, lai paveiktu Viņa darbu virs zemes.” (Elenas Vaitas komentāri, The SDA Bible Commentary, 6. sēj. 1059. lpp.)

“Ja draudze lūgs, Dieva lieta ies uz priekšu, un Viņa ienaidnieki kļūs par nieku, pat ja tas neatņems draudzei ciešanas un mocekļu nāvi. Lūkas ticība evaņģēlija uzvarai ir ļoti reālistiska un atzīst, ka, kaut arī Dieva Vārds neuzliek važas, tā kalpi var nonākt ciešanās un būt saistīti.” (I. Howard Marshall “The Acts of the Apostles” (Grand Rapids: Eerdmans, 1980) 206., 207. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Par Kornēliju ir teikts, ka viņš bija “ticīgs un dievbijīgs vīrs un darija daudzus žēlsirdības darbus tautai, un pastāvīgi lūdza Dievu” (Apd 10:2). Ir acīmredzams, ka Dieva Gars jau darbojās pie Kornēlija, pirms viņš satika Pēteri. Vai varētu būt, ka viņa lūgšanu dzīve bija iespēja Dievam aizsniegt viņu ar evaņģēlija vēsti? Kādu mācību mēs atrodam sev šajā stāstā?

2. Grupā atgriezieties pie pirmdienas noslēguma jautājumiem un uzdodiet sev šo jautājumu: kas ir tas kultūras, sociālais un politiskais konteksts, kurā jūs dzīvojat, kas rada jebkāda veida etnisko spriedzi, kam nevajadzētu būt kristiešu vidū? Citiem vārdiem, kā mēs varam visi kā kristieši pacelties pāri savai kultūrai un iepriekšējai pieredzei, ja tas ir vajadzīgs?

3. Neskatoties uz izdarīto kaitējumu, Pāvila vajāšanas panāca labu ietekmi: bēgļi, kas ieradās Antiohijā, sāka sludināt jūdiem un hellēņiem. Grupā pārrunājiet personīgus piedzīvojumus, kad sāpes un ciešanas Dievs ir pārvērtis par svētību.

4. Jēkabs bija viens no tuvākajiem Jēzus mācekļiem (Mk 5:37, 9:2, 14:33). Tomēr viņš bija pirmais no divpadsmit, kas cieta mocekļa nāvi. Kādus vēl piemērus mēs atrodam Bībelē, kur uzticīgi cilvēki negodīgi cieš? Kādas mācības mums vajadzētu smelties no šiem ziņojumiem par ciešanu jautājumu?